

vymyslí, abys mne postrašil. Ty chceš, aby mne duch toho zrádce, kterémuž jsi sloužil, všude pronásledoval, a chceš mi tím ztrpčit poslední dni mého života."

"Co bych měl k tomu za příčinu, pane?" tázal se sluha. "Já jsem byl vaší nápadnou podobností s mým pánem tak překvapen, že mi ta slova bezděky z úst vyklouzla. A pakli již nemám příčinu se domnívati, že je váš osvícený pan bratr ještě na živu, tedy mne račte z toho omylu vyvésti."

"Od nynějška jsem já tvým pánem a poručím ti, abys o celé té věci mlčel," pravil kníže škaredým tonem. "Jakmile ještě nějaké slovo o tom z úst vypustíš a opovážíš se tvrditi, že kníže Aleš mrtev není, dám tě zavřít do blázince. Rozuměl jsi mi?"

"Ano, nejmilostivější pane," koktal domovník. "Já budu mlčet jako hrob."

"A to bude to nejlepší, co můžeš dělati," doložil kníže Petr poněkud mírnějším tonem. "To se nedá ničím dokázati, že není můj bratr mrtev. Tedy již o tom dost! Vezmi světlo a svíť mi, já si chci prohlednout v zdejších paláci komnaty."

Domovník rozsvítil lucernu a šel pak se svým novým pánem do hořejších místností a sice do onoho křídla, v němž byl kníže Aleš v poslední době bydlil a kde se také odehrála větší část oněch událostí, o nichž jsme již vypravovali.

Sluha kráčel napřed a ačkoli šel velmi zvolna, zůstal za ním kníže přece daleko pozadu.

V tu dobu jím zmítaly rozličné myšlenky a on cítil velký nepokoj.

Domovníkovo tvrzení, že kníže Aleš mrtev není a že byla jeho domnělá mrtvola od těch zakuklenců odvezena, zdálo se mu být nyní přece poněkud k pravdě podobným.

"Ten domovník může mít tedy pravdu," mluvil kníže sám sebou, "a pakli se ta věc rozhlásí, mám zase po naději, že dostanu to krásné dědictví."

Kníže se zachvěl, když si pomyslí, že bude muset to jmění svému bratrovi zase vydati a pakli by byl tento bratr opět chycen a odsouzen, že připadne veškeré jeho jmění státu, neboť ustanovuje ruský zákon, že veškeré jmění politického provinilce, kterýž jest pro velezrádu odsouzen, fisku propadá, že jeho příbuzní ani tenkrát na to dědictví práva nemají, když se dokáže, že se žádné viny nedopustili.

Z toho jest patrné, že připadlo to jmění jen proto na knížete Dragomirského, poněvadž nebyl jeho bratr ještě odsouzen, poněvadž zemřel ve vyšetřovací vazbě a poněvadž nemohl jeho syn, jenž byl také obviněn z těžkého politického zločinu, žádných právních nároků na to dědictví si dělati.

Obrazivost knížete Petra byla tím velice rozčlěna, co byl od domovníka slyšel, a on to již považoval za úplně jistou věc, že o to jmění přijde.

Tedy byl jeho jedinou nadějí ten rodinný poklad.

Tento poklad musel odstraniti, musel jej pro svou rodinu pojistiti, na ton byl pevně ustanoven a chtěl to také stůj co stůj provésti.

Dodav si srdnatosti vztyčil hrdě hlavu a šel pevným krokem za domovníkem do oněch pokojů, v nichž byl Kazimírův otec v poslední době bydlil.

Hned u prvních dveří, kudy se do těchto pokojů chodilo, poslal domovníka pryč, přikázav mu, aby se o jeho návštěvě před nikým ani slovem nezmiňoval, a pokud on v tom paláci bude, aby tam nikoho nepouštěl.

Domovník mu přislíbil, že jeho rozkaz věrně a svědomitě vykoná a odešel pak, odevzdav knížeti lucernu.

Petr byl nyní v rodinném sále, jenž byl ozdobený podobiznami jeho předků.

Stoje uprostřed této rozsáhlé místnosti, kterouž velmi dobře znal, netroufal si první chvíli ani hlavu pozdvihnouti.

Teprv když byla ozvěna domovníkových kroků se ztratila a když paněvalo všude mrtvé ticho, pozdvihl kníže lucernu a posvítil si na stěnu po pravé straně.

Náhoda tomu chtěla, že ze všech obrazů, které byly na té stěně zavěšené, jen podobizna knížete Aleše Dragomirského Petrovi do očí padla, poněvadž padalo světlo nejvíce na ni.

Petr byl tím pohledem, jak bylo patrné, velmi nemile dojat, neboť sebou trhl, ucouvl krok zpět a upřel na ni trnoucei zraky jako by to byla nějaká příšera.

Čím déle na tu podobiznu hleděl, čím déle pozoroval vážný a ušlechtilý obličej svého bratra, tím větší úzkost se ho vzrněla, i zdálo se mu, jako by jeho bratr Aleš z toho rámu vystupoval a blížil se k němu. —

Kníže Petr ucouvl zpět a chtěl z toho sálu již prehnouti, ale v okamžení se zase vzpamatoval a pravil sám pro sebe, hlasitě se při tom zachechtav:

"Byl jsem to blázen, že jsem se bál duchů a strašidel, kdežto se mi přece jedná o takové velké věci! Já se tě nebojím Aleši! Kdybys skutečně ze svého hrobu povstal a kdybys mi chtěl zamezit cestu k tomu

tajnému sklepu, skolil bych tě na místě, neboť jsem od nynějška proti takovým příšerám otužilý! — Jen dále!"

Obrátil se od toho obrazu, a prošed skrze sál, vstoupil do onoho pokoje, kde byl tenkrát kníže Aleš Dragomirski zatčen.

V tomto pokoji bylo ještě všecko v největším nepořádku.

Nábytek byl zpřevrhaný, čalouny, kterýmiž byly stěny pokryté, byly tu a tam roztrhané a všude bylo viděti stopy boje, kterýž tam byl mezi mladým knížetem Kazimírem Dragomirským a úředními pochopy zutil. —

Ve dveřích vězela kulka z bambitky a ona drahocenná vása, kterouž byl jeden Alešův předek z Italie s sebou přivezl, byla rozbitá, — a to všecko bylo knížeti Petrovi důkazem, že se musel kníže Kazimír udatně brániti.

"Tedy je to přece pravda, co se o srdnatosti toho mladého člověka vypravovalo," pravil Petr sám pro sebe. "Podle všeho je vidět, že zde musel bojovati jako lev a že musel mnohého z těch nezvaných hostů na věčnost poslati. Ale tím lépe! Čím větší odpor tím větší zločin! — Kazimír nesmí nikdy očekávati, že mu bude jeho zločin odpuštěn, ani tenkrát, kdyby se car nad těmi polskými buřiči smiloval. Zločin úkladné vraždy jest ještě těžší než velezráda."

Pak kráčel dále celou řadou pokojů a přišel konečně k oněm dveřím, kudy se chodilo do podzemních místností.

Tyto dveře otevřel kníže bez všeho namáhání a přesvědčiv se ještě, že jest světlem a sirkami dostatečně zaopatřen, sešel po schodech dolů. —

Čím hlouběji přicházel, tím byl vzduch vlhčí a stuchlejší a tím více mu tlouklo srdce úzkostlivým napnutím.

"Co asi shledám v tom sklepe," pomyslí si; "budou snad ty skříňně již docela prázdné anebo budou v nich scházeti jen ty klenoty, které mi ten žid prodával?"

Ještě několik minut a Petr si pak mohl dát na ty otázky sám odpověď, neboť za chvíli ocítil se v onom sklepe, v němž byl Narazin uvězněn, a z něhož byl vchod, jak víme, do tajného sklepa.

Petr býval bezpochyby v dřívějších dobách dokud ještě se svým bratrem ve svornosti žil, častěji v tomto sklepe a také snad dobře věděl, kde se nalezá do něho vchod a jak se otvírá; ale od těch dob bylo již mnoho let minulo a Petr musel chvíli přemýšleti, než se dobře na všecko tak dalece upamatoval, aby se mohl pokusiti o otevření tajných těch dveří.

Udělal to právě tak jako Kazimír.

Přitlačil vsí silou na ruzici, jež se nalezala ve stěně a v okamžení se mu dveře otevřely.

Poněvadž proti němu zavanul vlhký a stuchlinou páchnoucí vzduch nevešel hned do vnitř, nýbrž zůstal ve dveřích stát a pravil utlumeným hlasem sám pro sebe:

"Jak pozoruju, muselo se tu stát něco hrozného. Já zde cítím krev, která zde musela býti teprv nedávno prolita. Tedy se zde o ten poklad bojovalo."

Kníže zůstal jako bleskem omráčen a skloniv hlavu na prsa, ponořil se v trapné myšlenky.

Již byl tak blízko u cíle a přece se nemohl k tomu odhodlati, aby si zjednal jistotu, zdali jsou ty obavy, které se v něm budily, podstatné čili nic. —

Stál ve dveřích u toho tajemného sklepa a otfásl se hrůzou.

Teprv když zaslechl ze vnitř slabý a bolestný vzdech, vzpamatoval se opět a vstoupiv do sklepa, vyzdvihl lucernu, aby tam mohl lépe viděti, i spatřil tam krémáče Ivana, kteréhož tam jak víme, kat svázal a zavřel.

Tento zlosyn byl ještě živ a byl posud při dobré paměti, ačkoli byl již docela vysílený.

Tím stálým namáháním, aby si uvolnil ruce, jež mu byl kat Mikuláš pevně spoutal, byl již všecku svou silou vyčerpán, i ležel na zemi, slabě sténaje.

"Konečně sem přicházíš, kate, abys mne zavraždil!" zvolal Ivan, mysle, že je to mistr Mikuláš. "Ty ukrutníče jsi mne zde nepochal celé dva dni, a ten stav byl pro mne tak hrozný, jako bych byl umíral sto-krát po sobě."

"Já nejsem ten, za kteréhož mne považuješ," odpověděl kníže, jsa hluboce dojat: "mně nezáleží na tvé smrti, a já budu děkovat Bohu, budu-li těmoci zachrániti. Ale mluv, jak jsi se sem dostal?"

"Já jsem ten poklad hlídal," odpověděl Ivan, svíjeje se bolestí: "vchod do tohoto sklepa jsem bránil s nasazením svého vlastního života a poněvadž jsem byl přemožen, svázali mne ti loupežníci a hodili mne sem."

"Tedy byl ten poklad odsud ukraden!" zvolal kníže, jevě na sobě velké uleknutí. "Mluv, znáš ty loupežníky? Za to dostaneš skvělou odměnu, pakli mi pomůžeš stopu těch zlosynů vypátrati."

"Rozvažte mi ruce a já pak budu mluvití," zasténal krémáč Ivan. "Vašemu přání budu moři jen tenkrát vyhověti, když budu míti ruce a nohy volné."